

FELHÍVÁSOK

A MASSACHUSETTS-I MAGYAR EGYESÜLETTŐL

Kedves Barátaink!

SEGÍTSÉGETEKKE LA FORRADALOM 50. ÉVFORDULÓJÁRÓL MÉLTÓKÉPEN AKARUNK MEGEMLÉKEZNI.

A KORÁBBI HASONLÓ ESEMÉNYEK - PL. A KOSSUTH - ÜNNEPSÉG - SIKERÉT SOK LELKES ÖNKÉNTES MUNKÁJA TETTE LEHETŐVÉ.

MEGINT TÖRTÉNELMI MÉRFÖLDKŐ KÖZELEDIK, 1956 FÉLÉVSZÁZADOS ÉVFORDULÓJA, AMINEK MEGÜNNEPLÉSÉT IDEJÉBEN KELL MEGSZERVEZNÜNK.

EZÉRT KÉRJÜK MINDAZOKAT, AKIK AZ ÜNNEPSÉG ELŐKÉSZÍTÉSÉBEN RÉSZT AKARNAK VENNI JELENTKEZZENEK HOGY MEGBESZÉLJÜK A TERVET ÉS FELADATAINKAT.

VÁRJUK JELENTKEZÉSTEKET:

kbalogh@bidmc.harvard.edu vagy (617) 667 - 5806

ASZERVEZŐBIZOTTSÁG NEVÉBEN

BALOGHKÁROLY

Talán tudják, hogy egy olyan meghívónak, amelyet most a kezükben tartanak a megírása, kinyomtatása, borítékolása és postázása tetemes munka.

Ugyancsak nem kevés feladat az Egyesület postai levelező címlistájának frissítése és karbantartása.

Annak érdekében, hogy az Egyesület vezetősége a következőkben eredményesebben összpontosíthasson a tartalmas programok szervezésére, a következő változásokat tervezzük az Egyesület kommunikációs stratégiájában:

. Utolsó átfogó postai kommunikációnk a 2006. tagságra felhívás lesz. Ezt minden tagunk meg fogja kapni postán.

. Idősebb tagjainknak - akik nem rendelkeznek email vagy web hozzáféréssel - 2006. januárja után is fogjuk postán küldeni az Egyesület programjait. Mellékelten közöljük ezen tagok nevét. Őket arra kérjük, hogy értesítsék az Egyesület vezetőségét arról, ha van email hozzáférésük. Ebben az esetben csak emailben fognak meghívókat kapni.

. Mindazoknak, akik rajta vannak a bostonhungarians@yahoogroups.com levelezőlistán a 2006 januárjától nem küldünk postai meghívókat. Ők a bostonhungarians@yahoogroups.com levelezőlistáról fognak értesülni programjainkról. Amennyiben email címük megváltozik, saját érdekében kérjük, hogy jelezzék a változást, hogy frissíthessük a bostonhungarians listát.

. Új tagjaink csak emailben fognak kapni meghívókat.

Mindenkinek javasoljuk, hogy keresse fel az Egyesület honlapját (<http://www.bostonhungarians.org>), ahol mindig megtalálhatók programmeghívóink.

Reményeink szerint ezek a változások hozzájárulnak majd a gyorsabb és hatékonyabb kommunikációnkhoz. Együttműködésükben és támogatásukban bízva,

Az Egyesület vezetősége

ÚJ PROGRAMOK DECEMBERBEN !

Bangó Margit Cigánydalok - december 4 - 6 p.m. (Bedford-i Unitarius Templom)

Mikulás Ünnepség - december 4 (Atrium School, Watertown)

RENDSZERES PROGRAMOK

Információk az Egyesület honlapján:

(www.bostonhungarians.org)

Boskola (www.boskola.org)

Néptánc Balácsi Gáborral *Minden pénteken*

Boston Hungarians Network Happy Hour

Havonta

EGY JÓ HÍR

SEGÉLYKÉRÉS ERDÉLYBŐL

A jó hír Erdélyből az, hogy, az Erdelyi Magyar Nemzeti Tanács Oktatási Szakbizottsága vezetésével, (A tanács elnöke Tókes László és a Szakbizottság vezetője Hantz Péter) egy mozgalom kezdődött a **román állam által fenntartott, magyar nyelvű Bolyai Egyetem** újraindítása érdekében.

Eddigi eredmények közé tartozik:

1. Egy európai nemzeti kisebbségi, vitális (computeren keresztüli) konferencia megszervezése, melyen 25 egyetem képviselői vettek részt.
2. A konferencia angolnyelvű honlapjának (lásd: <http://conf.bolyai-u.ro>) és a magyar nyelvű Bolyai Egyetem honlapjának (lásd: <http://www.bolyai-u.ro>) leterhozása.
3. Lobbizás Brüsszelben az Európai Parlament bizottsági ülésein.
4. Tüntetésoratóriumok négy erdélyi városban, mintegy 1500 résztvevővel, amivel felhívták a lakosság figyelmét is a magyar nyelvű egyetemi oktatás szükségességére.

Jóvá terveik közé tartozik a honlapok további fejlesztése, vitaestek szervezése, kapcsolatfelvétel más európai kisebbségekkel, egy "valós" konferencia szervezése a kisebbségi egyetemek folytonosságát illetően és az Európai Parlament illetékes bizottságainak további tájékoztatása a magyar nyelvű Bolyai Egyetem szükségességéről.

A segélykeres Erdélyből az volt, hogy anyagi támogatást kerestek munkájuk eddigi és jövőbeli, részbeni finanszírozására. A kívánt összeg 2,300 dollár volt. Vezetőségünk, látván a cél fontosságát, a támogatás mellett döntött. Kristoffy Iván vállalta a gyűjtés szűkebb baráti és ismerős körében. Huszonnyolc személy és a Bedfordi Unitárius Egyház közseg lelkes és bőkezű adománya eredménye lett, hogy a kívánt 2,300 dollár helyett 3,400 dollár gyűlt össze!

Ezen alkalommal is, mint már olyan sokszor a múltban, a Boston környéki magyarok ismét kifejezték magyarságszeretetüket. Vezetőségünk ezen a cikkben keresztül is köszönetet mond a kedves adományozóknak.

TÁNCÁBAN IS ÉL A NEMZET

Balácsi Gábor írása

Nyelvében él a nemzet – mondta Széchenyi István, akinek az életéről szóló, Hídember című filmet nemrég láthattuk a Massachusetts-i Magyar Egyesület egyik rendezvényén. Elgondolkodtató és időszerű ez az évszázados mondat, amely olyankor hangzott el, mikor függetlenségi háborúk és forradalmak robbantak ki, virágzott a költészet, és a történelem színpadán egyre-másra jelentek meg az önazonosságukat kereső nemzetek. A klasszicizmus egyetemességre való törekvését felváltotta a sajátosságok keresése, ami által egyik nemzet megkülönböztethető a másiktól, és a világ egy csapásra sokszínűvé és érdekessé vált.

Fodor Marta fotója és forradalmak robbantak ki, virágzott a költészet, és a történelem színpadán egyre-másra jelentek meg az önazonosságukat kereső nemzetek. A klasszicizmus egyetemességre való törekvését felváltotta a sajátosságok keresése, ami által egyik nemzet megkülönböztethető a másiktól, és a világ egy csapásra sokszínűvé és érdekessé vált.

Manapság ennek a folyamatnak a fordítottja figyelhető meg. A globalizáció, a technológia, a világkerkedelem megemelik az életszínvonalat, és azt mondhatnánk, hogy évről évre „jobban”, „könnyebben” élünk.

Nem felejthetjük el viszont, hogy - amint a leghatékonyabb gyógyszereknek néha káros mellékhatásai vannak – napjaink rohamos fejlődésének is lehetnek nemkívánatos következményei. Silányabbá válik a nyelv, miután angolból átvett kölcsönzavakkal duzzasztjuk fel, és a világ szürke, unalmas pusztasággá válik, amelynek minden táján azonos módon öltözködnek, mulatnak és élnek az emberek.

Vonatkozik ez otthon, Európában élő honfitársainkra, de még inkább ránk, Amerikába szakadt magyarokra, akik a globalizáció forráshelyén élünk huzamosabb ideig.

Táncában is él a nemzet

Majdnem egy éve költöztem Bostonba, és többféle magyar rendezvényen megfordultam. Meglepetésemre minden esetben sok új arcot láttam. Úgy tûnik, kevesen vannak, akikkel több helyen is lehet találkozni. Sokan elsősorban azért jönnek, hogy zenét vagy verset hallgassanak, túrázzanak, filmet nézzenek, bulizzanak, és esetleg másodsorban azért, hogy magyar környezetben legyenek.

Nyelvében él a nemzet, de táncában, népdalaiban, zenéjében, öltözetében is. Ennek tudatában kezdtem el néptáncot tanítani a Babcock utca 285 szám alatt, még az év elején. Nagy örömmre hamarosan lelkes támogatókra leltem. Zsófia és Edit hajlandók voltak vasárnap kora reggel felkelni, hogy magyar néptáncot tanuljanak. Később sikerült a próbákat áttenni péntek estére, aminek következtében egyre többen kezdtek járni. Csatlakozott Márta, Dénes, Zoltán, Józsi, Júlia és Lilla. Nyáron, mikor amerikai körökben is elterjedt a híre, hogy magyar néptáncot lehet tanulni, hirtelen nagyot ugrott az érdeklődők száma. Amint kiderült, sokan a nyolcvanas években létrehozott magyar táncsoport, a *Forgás* tagjai voltak, akik nagyon örültek, hogy újra táncolhatnak.

Fodor Marta fotója

Fodor Marta fotója

Jelenleg néha húsznál többen is összegyűlünk péntek esténként, magyar és angol anyanyelvűek vegyesen.

A pénteki táncpróba, azon kívül, hogy egymástól néptáncot tanulunk (járnak nálam sokkal jobb táncosok is), kiváló alkalom, hogy megismerkedjünk, és barátságot kössünk egymással.

Általában tánc után is együtt maradunk, elbeszélgetünk, megvacsorázunk. Minden héten várom a péntek estét, és kissé olyan érzés fog el, mintha pár órára hazautaznék. Eltûnik Boston, a forgalmas utcák, a stressz, és az idegen környezet, amiben kényelmesen igen, de otthon soha nem fogom érezni magam – és átveszi mindennek a helyét az erdélyi zene, a jókedv, baráti légkör.

A Charles folyó partján levő épületben megjelenik egy színfolt, ami elüt a külső egyhangú, szürke környezettől, ahol egy maroknyi ember jókedvre derül, úgy, amint elődeink tették évszázadokon keresztül, vagy amint egyszerű emberek ma is teszik néhány félreeső faluban. Rejtett kincsnek birtokosai ők, ami írként gyógyítja a modern világ által ütött sebet. Tanuljunk Tőlük, tanuljunk a bukovinai székely asszonytól, aki így énekel:

*„Magyarország az én hazám,
Minden ember édesapám
Minden ember édesapám
S minden asszony édesanyám”.*

Fodor Marta fotója

Fodor Marta
fotója

JUBI 2005 - Cserkésztábor Nagy Lajos király korában

Fogarasi Miklós írása

Végy 600 gyereket négy földrészről, telepítsd őket minimális felszereléssel egy óriási parkon belül hat altáborba. Kösd össze őket pergő tábori programmal és esténkénti tábortüzekkel. Vedd el a más években megszokott esőt-sarat és adj cserébe ragyogó kánikulai napsütést, hogy tikkadt szöcske- és cserkésznőjének legelésszenek a központi réten felépített korhű és életnagyságú vár körül, ahova csak jelszóval enged be a kapuőr. Legyen az egyetlen megtűrt közös nyelv a magyar, és járass mindenkit kora szerint más és más színű apróruhában tíz napig, majd ha letette az összes próbát üsd lovaggá és ajándékozz neki igazi kardot, amit emlékébe hazavihet.

Álom? Mese? Nem! Ez volt a Jubitábor 2005 augusztusában, Fillmore, N.Y.-ban, a Sik Sándor cserkészparkban.

A külföldi magyar cserkészek öt évenként megrendezendő jubileumi jamboree-ja idén egybeesett a Külföldi Magyar Cserkész Szövetség megalakulásának 60 -ik jubileumával. És mert a magyarországi cserkészlet épp 15 évvel ezelőtt indult újra útnak, otthonról is jöttek vendégségbe cserkészek, sőt Erdélyből, a Felvidékről és a Vajdaságból is voltak itt magyar cserkészek. S mivel mindenki "csak magyarul" beszélt, énekelt, játszott nem lehetett tudni, ki is jött Csikszeredáról es ki, mondjuk Venezuelából? Bostonból Badics Dóri, Fogarasi Bea, Kristóf és Domos, Pitlik Viki, Peti és Polgár Zita mentek táborozni, valamint Felsővályi Klára, Olga, Mészáros Andris, Tarcsa Edit és Fogarasi Miki a vezetők közül.

Három fiú és három lány korosztály (10-12, 12-14, 14 feletti) összesen 6 altáborra bontva élte életét, hol korcsoportos programokkal, hol össztábori eseményeken. Már a táborverés is élmény volt, hiszen több helyen fákra épített "treehouse"-okban aludtak a cserkészek, de épült itt postaláda, tábori kapu, cipőtároló, zászlórúd, kilátótorony is szép számmal, sőt még slagra kapcsolható csőből tábori zuhanyok is! A legnagyobb fiúk pedig egy teljes életnagyságú székelykaput varázsoltak Háromszékről elnevezett altáboruk bejárata elé.

A tábor keretmeséje ezúttal Nagy Lajos korába, a magyar lovagkorba vitte el a táborozókat. Kis fantáziával a lovagi jellemvonások igazából a cserkészideál jellemet is tükrözik, így a lovagi apródok életét élve, s azok kihívásaival megküzdve valójában jobb cserkésszé váltak mindannyian. S talán "emberebb emberré, magyarabb magyarrá" is.

A hat altábor hat történelmi magyarországi területet képviselt: Zemplén, Szerém, Gömör, Tolna, Nógrád, és Háromszék révén. Az altáborokban élők jobban megismerkedtek saját vidékük életével, szokásaival, dalaival és táncaival. Egy nagy altáborok közötti kiállításon egymással versengő bemutatót is rendeztek. Az altáborok egymással is vetélkedtek, de legfőképp Nagy Lajos király korabeli ellenségeivel, a nápolyiakkal. Volt itt ármány, az olaszok ellopták Nagy Lajos király titkos papírjait, amit sok kaland után sikerült visszaszerezni. Az olasz vezér, Visconti zsoldosait végül egy lovagi bajvívásban sikerült legyőzni, itt minden altábor a maga készítette óriási falovat húzva versenyzett az olaszok lovával. Minden jó, ha a vége jó: a magyarok nyertek!

"Éljen a király, éljen a haza" szöveget a királyi udvarhölgyek éneke, valahányszor a díszruhás királyi pár megjelent a tábortüzeknél, vagy lovagi tornán. De ezt a slágert, a cserkészek persze rögtön átírták "éljen a szakács éljen a kaja" szövegre, hálásan köszönve a valóban kiváló tábori kosztot! Naná, amikor a király saját gyümölcsöskertjéből küldött nekik hol barackot, hol szőlőt, de még ott helyben nyáron sült malacot is egyszer!

Rengeteget tanultunk, és mindezt szórakozva. Cserkészismereteket, akadálypálya építést, métázást, középkori focit, Toldi-probázást malomkőhajítással, volt kirakodóvásár és mesterségek tanulása is (bőrözéssel, nemezeléssel, csont és fadaragással, spanyolviaszozással, gyertyaöntéssel, kosárfonással) A nagyobb fiúk saját maguk készítettek korhű buzogányt fadaragással, kötélfonással és ólomöntéssel. olt táncház és esténként népdalozás a tábortűz körül a csillagos ég alatt. A cserkészbolt forgalmas épületében tartalmas kiállítás volt régi táborok tablóból sőt egész a gödöllői jamboree anyagáig visszamenőleg tárgyi emlékek és fotók gyűjteménye is.

>>>

JUBI 2005 - Cserkész tábor Nagy Lajos király korában

Reggelente és este trombitaszóra ébredt/aludt a tábor, s bizony senkinek nem kellett altató a kimerítő programok miatt. Hogy mennyire gazdag volt a program, mi sem mutatta jobban, mint hogy a többi altábor sok eseményéről a tábor kitűnő, színes és friss napi újságjából értesültünk.

Minden jónak egyszer végeszakad. Az email cserék, a hosszú kézfogások és búcsúlelések után szerteszét újtárra indult a sok frissen avatott lovag. Kiállták az apródpróbát, most már nagyobb kihívás vár rájuk, a valós, mindennapi nagyvárosi életben is megállni a helyük, folytatni a cserkészjellemesség megkövetelte munkát.

Egy kicsit szomorúan váltunk el egymástól, de megvan a jó remény, hogy: Jövőre, Veled, Ugyanitt! Addig énekeljük az újonnan tanult dalokat, és éljük a csapatok helyi életét. Sokan remélem összetalálkoznak majd januárban a Kodály hétvégén, New Brunswick-on, és persze lesz jövő nyáron is megint tábor!

Addig is, Jó Munkát!

ADOMÁNYOK

CSERNÁTORI TÁBOR - ROMÁNIA

Tim Melvin, az amerikai Peace Corps tagja kérte fel a Massachusetts-i Magyar Egyesületet egy épület létrehozatalának támogatására. A MME gyűjtésbe kezdett, és az így összegyűlt szerény adománnyal hozzájárult a kézdivásárhelyi Bod Péter Tanítóképző iskola tulajdonában lévő ház felépítéséhez, amelyet nyári táborok számára tartanak fenn.

KODDE DIÁKOK - SZABADKA

Az idei tanévben a Massachusetts-i Magyar Egyesület 5 tagja vállalta el vajdasági magyar diákok segélyezését a szabadkai Kosztolányi Dezső Diáksegélyező Egyesületen (KODDE) keresztül. A támogatott diákok mindegyike az iskolaév ideje alatt, kb. havi 40 dollár ösztöndíjat kap, ami évente 400 dollár segítség a továbbtanulásukhoz. Az adományozók megjelölhetik milyen fiatal szeretnének támogatni, tanulmányi szak, nem, lakhely, stb. szerint, amit a KODDE igyekszik teljesíteni, az adományozott diákok tanulmányi eredményei és családjuk anyagi helyzete figyelembe vételével.

Földvári Tibor személyesen vitte el az idei tanév adományait Szabadkára augusztusban. Az elismervényt a szabadkai katolikus püspökség adja és így ezek az összegek egyházi jótékonyági adományoknak számítanak. A KODDE kéri az itteni magyarokat, hogy minél többen, minél több rászoruló magyar diákot próbáljanak folyamatosan támogatni a Vajdaságban. A támogatott diákok beszámolnak e-mailben eredményeikről és tartják a kapcsolatot az őket segítő magyarokkal.

2006 tavaszán körlevelben újra felkérjük az Egyesület tagjait és a környéken élő magyarokat, hogy a következő tanévben még több vajdasági diákot segítsünk képességeinkhez mérten.

1956

SZOBORKOSZORÚZÁS ÉS EMLÉKMŰSOR

DR. FOGARASI MIKLÓS ÜNNEPI NYITÓBESZÉDE

Tisztelt Magyar Barátaim, Tisztelt Vendégek,

Igen megtisztelő számomra a felkérés, hogy néhány szót szóljak a mai ünnep kapcsán.

Önök közül bizonyára többen nem ismernek, Dr. Fogarasi Miklós vagyok, onkológus orvos. Négy gyerekemmel és feleségemmel 1990 óta élünk az Egyesült Államokban, előbb Worcesterben, majd most Connecticutban. Sok barátommal együtt az elmúlt 10 évben módunk volt a bostoni magyar gyerekeket segíteni, előbb egy játszóház majd a Bartók Béla iskola azaz a Boskola, valamint egy gyerekkönyvtár majd a Bodnár Gábor cserkészcsapat létrehozásával és segítettünk tavaly a Magyar Bál szervezésében is. Mindez értéket teremtő, és magyarságunk őrző gyönyörű munka.

Nehéz nekem most Önöknek, akik közül sokan aktív résztvevői voltak a Forradalomnak, 56-ról beszélni. Teenager-ként is idegen volt számomra, ha olyan ember szónokolt egy eseményről, aki azon nem is volt ott. Így nekem, aki '56 után született, erről az eseményről beszélni talán nem is illene...

Ugyanakkor, fontos, hogy ma, amikor a forradalom résztvevői már hetvenes éveik felé járnak, a fiatalabbak is jelezzék, itt vagyunk, tanultunk a Veletek történelemből és alkalmazni is tudjuk mai életünkben.

Ezért fogadtam el végül is a meghívást.

Sokszor hallgattam, ahogy 56-osok meséltek azokról a napokról. Könyvek és archive filmek segítenek felidézni a kort. Irigykedtem, mert látszott: a levert szabadságharc és a végső soron elbukott ügy mégis életreszóló élmény volt. Sokuknak életük LEGNAGYOBB élménye, olyan, amit – bármi is történjen utána – már nem lehet tőlük elvenni, vagy meg nem történtté tenni.

Nekünk, mai harmincas-negyveneseknek ilyen élményünk nincs. Bár vágyunk rá, hogy legyen, de a mai megosztott és irányát nem találó anyaországban s a globál-terrorizmussal eltelt világban élve, kicsi az esélye egy tisztán magyar ügyért, nemzetet egyesítően kirobbanó mozgalomnak. Nincs meg az erre való nemzeti közös érzés sem. Ékes példája volt a nemzet rövidlátásának a december 5-i kettős állampolgársági szavazás kudarca.

De mit is tehetünk mi, 2005-ben itt Massachusettsben élő magyarok, 56 örököseiként?

Ne várjuk egy életen át, hogy lesz egyszer néhány óra vagy nap – mint 56 csodálatos őszén – ami katartikus élménnyel tölt majd el bennünket. Az álom, hogy akkor majd nagy hirtelen felnövünk a feladathoz és hősök leszünk: ábránd.

Ehelyett nekünk *folyamatosan* van dolgunk ezen a világon. Nem is kevés. Talán ma, a finom háborúk, a finom elnyomások, a finomított agymosások korában *nehezebb* a dolgunk, mint elődeinknek volt az ötvenes évek nyílt diktatúrájában.

Ez a mai kihívás, nem egy megvadult nagy folyó, amiről tudjuk, hogy merre folyik s így ki-ki vérmérséklete szerint megpróbálhat az árral hajózni, az ár fölött hidat verni vagy éppenséggel az ár útjából csendben kitérni. Nem, a mai lélekörlés sok kicsi ágon, mint buvópatak folyik be értékeink háza alá, és mossa el az alapzatot, s ha nem figyelünk magyarságunk háza szédül.

>>>

DR. FOGARASI MIKLÓS ÜNNEPI NYITÓBESZÉDE

>>> Tesz róla, hogy magyarságunkat folyamatosan felejtjük, és értékeinket veszítjük.

Szomorú valóság, hogy ez igaz ma úgy a folytonos lelki beháborúban álló anyaországban, mint a Kárpát-medenceben a magyarellenes intézkedések között porladó kisebbségi magyaroknál, vagy minálunk, a nyugati világ dolgozzon-hogy-fogyaszthasson szemléletű konzumerizmusa közepette.

Barátaim, behúzzhatjuk fülünk-farkunk, de a csak a túlélésre játszás nem elég. Az haszontalan sodródás.

Wass Albert egyik könyvét talán néhányan ismerik. "Elvásik a veres csillag" címmel írja le az előbb a muszka majd a román hatalom zsarnokoskodását egy székely falu nyakán. Bizony, mire a kommunisták által a falu feletti hegyre kiszegesztetett óriási bádoggal veres csillag elvászott, a helyébe a székelyek nyakára ültek a betelepített románok. Hol ez, hol az keserítette az életüket, s mert mindig csak túlélésre gondoltak, csak a kicsit, a magukét mentették: valójában sodródtak. És végül a minden székely fufanggal megkent főhős, Tánczos Csuda Mozsi is egy internálótáborban köt ki.

A túlélésre játszás: sodródás. A mi életünk viszont, nem kell, hogy pusztán sodródás legyen.

A mi munkánk ennek személyünkben ellenállni és magunk után olyan gyerekeket felnevelni, akik a magyarság iránti érzést és a szabadságszerető szellemet továbbviszik. Akkor is, amikor nincs forradalom a pesti utcán és nincs pesti srác Molotov koktéllal vagy felszakított utcakövel a kezében. Amikor nincsen forradalmi helyzet. A mai lélek-zsibbasztó békeidőknek, ugyanolyan, bár rejtettebb feladata van: Szeretni és védeni magyarságunk. Ez 56 öröksége.

Kérdezhetnétek, hogyan nőjünk fel ehhez a feladathoz, hiszen években és kilométerekben oly távol vagyunk a "Budapesti Tavasztól"? Miért fontos ma 56?

Valóban, a történelmi események friss élménye idővel elmúlik. Egy kor, saját igazságait a maga kis szinesceruzáival húzza alá újra és újra. De maradnak az örök eszmények. Ma, talán más színeket használnánk, de a lényeg nem változott.

56-ot nem kell és nem lehet újraírni, modernizálni, az az 50-es évek színeivel ugyan, de örökre benne van a magyar történelem Aranykönyvében. Ahogy George Orwell mondta: "az igazság akkor is létezik, ha tagadják".

Akik akkor a magyar ügyért meghaltak, a legnagyobb lemondást vállalták, hisz saját életüket áldozták fel. Nagyon szerettek volna egy eljövendő jobb életet. Paradox módon olyan nagyon szerettek volna egy jobb jövőben élni, hogy hajlandóak voltak meghalni, hogy a közösség számára az a jobb Élet valóban eljöhessen. Hihetetlen ez a másokba vetett bizalom, mert feltételezi, hogy az utánuk jövőök méltóak arra, hogy a kor hősei meghaljanak értük.

56 névtelen és ismertebb hősei így tettek. Ha mi, mai utódjaik nem nőünk fel a mércéhez, akkor becsapjuk 56-os mártírjainkat.

Hogyan tartjuk ma életben 56 szellemét és nőjünk föl ahhoz a bizalomhoz és feladathoz, amelyet lassan két generációval ezelőtt ránk bízta? Amelyért szüleink generációjából sokan meghaltak, mert vállalták azt a küzdelmet, melyben az első perctől világos volt, hogy reménytelen túlerővel állnak szemben.

S z e r e s s ü k a m a g y a r s á g u n k !

'56 - áldozatkész hazaszeretetünk ünnepe. A közösségi érzés győzelme az egyéni ügyeskedés felett. Máig utolsó mérföldköve egy egységes nemzet történelmének, melyhez hasonló összefogásra azóta nem volt példa. Az ország egy időre elhitte, hogy ha összefog, akkor az embertelen túlerővel szemben is van esélye. És összefogott, mert szerette a hazáját és kész volt áldozatot hozni érte.

Márai Sándor kérdezi a Füveskönyvben:

Nevelhetünk-e valakit hazaszeretetre? Mintha azt mondanám: "Korbáccsal és szöges ostorral kényszerítlek, hogy szeresd önmagadat." A haza nemcsak föld és hegy, halott hősök, anyanyelv, őseink csontjai a temetőben, kenyér és táj, nem. A haza te vagy, szőröstül-bőröstül, testi és lelki mivoltodban; ő szült, ő temet el, őt éled és fejezed ki, mind a nyomorult, nagyszerű, lángoló és unalmas pillanatokban melynek összessége életed alkotja. Életed a haza életének egy pillanata is.

Szabadságunk, magyarságszeretetünk ápolása: ez '56 ránk szabott feladata, amit teljesítenünk kell. És bár ma, újra olyan idők járnak, amikor az anyaországban ezek a célok elhalványulni látszanak, csak annál fontosabb, hogy mi itt, nyugati magyarok őrt álljunk.

> > >

DR. FOGARASI MIKLÓS ÜNNEPI NYITÓBESZÉDE

Vegyük észre, hogy életünk minden évtizedében megvan a magunk dolga:

A kisgyermekes tanulják meg anyanyelvünket és népdalainkat, s ezzel kötődjenek majd elődeinkhez.

A tizenévesek ismerjék meg legkedvesebb könyveink, s ha megszeretik ünnepünk, táncaink, zenénket - átveszik majd a szellemi örökséget.

A huszonéveseink – járják be az anyaország tájait, ismerjék meg politikáját, társadalmát, kulturális irányzatait, majd tudatosan vállalják, hogy gyerekeket hoznak a világra, akiknek magyar nevelést (is) adnak.

A harmincasok a kenyérkeresés és otthonteremtés, családindítás sűrűjében is szakítsanak időt, hogy gyerekeiket elhosszabbítsák a helyi magyar iskolába, óvodába, cserkészetre, táborkba. Vállalják az anyagi áldozatot, hogyha lehet, hogy a gyerekeiket nyáron hazaküldjék az anyaországba.

Akik negyvenes éveikben járnak, pályájuk csúcsa felé, mind anyagiakban, mind közéleti szerepléssel segítsék a helyi magyar közösségek fennmaradását, érvelésükkel, aktív szavazataikkal szabjanak irányt a maguk körül zajló világnak.

Segítsék magyarságmegtartó eseményeinket, mint a Magyar Bált, melyet –most örömmel jelzem - 2006 tavaszán újra megrendezünk!

Az ötvenesek teremtsenek iskolát, műhelyeket, alapítsanak ösztöndíjakat hogy a tehetséges fiatalabbakat előbbre vigyék, adjanak tekintélyt és példát az utánuk jövőknek, időt, pénzt és erőt nem kímélve tegyenek a helyi magyar közösségek fennmaradásáért.

Milyen nagy cél van itt keresnünk sem kell: egy olyannyira **hiányzó Bostoni Magyar Ház életrehívása micsoda remek kihívás az egész massachusettsi magyar közösségnek...** Milyen jó lenne, ha valaki élére állna ennek a nemes ügynek!

A hatvanasok és idősebbek keressék a fiatalokat és színesen, számukra is vonzó módon adják át az örökséget nekik, neveljenek magyarul értő és érző unokákat és meséljék el, hogy volt egyszer 56-ban egy nemzet, amelyik magában bízva csodát tett.

Édesapám, aki 56-ban 19 évesen a Műegyetemen állt őrt értünk, utódokért, most ezt üzeni:

Mit tehetünk ebben a helyzetben mi, akik ma is szívünkön viseljük a magyarság jövőjét?

Bármennyire soványnak tűnik, ma sem tudok jobb alapállást képviselni, mint Reményik Sándor szavait: „Ne hagyjátok a templomot, az iskolát!”

A 2004. decemberi választások óta a csalódott és megszegyenült magyarok otthon és az emigrációban is a határokon túli magyarok felé fordultak, őket támogatják. Ez helyes, de ne feledjük el, a kormány által visszatartott törvényes támogatások hiányában az anyaországban is a lét és nemlét határán vergődnek templomaink, egyházi iskoláink és intézményeink, akik a nemzeti tudat utolsó nevelői is.

Az ötven év óta vesztegető, korrumpáló, butító, liberalizáló hatalom ellen egyet tehetünk:

Támogassuk azokat, akik magyarságra, hitre, erkölcsre nevelik az ifjúságot!

Nos, még egyszer, röviden visszatérnék a Magyar Ház ügyére. Amennyiben a Society létrehoz egy Házalapot, akkor azt feleségem és magam nevében egy komolyabb összegű adománnyal támogatnánk.

Most kívánom, hogy aktív tettekkel és érző szívvel őrizzék 56 örökségét.

Csengjen a fülükbe az egykori jelszó: “Aki magyar, velünk tart!”

Köszönöm a figyelmüket.

A KONZULÁTUS FELHÍVÁSA

Garai Gábor tiszteletbeli konzul nevében szeretnénk felhívni az *Óperencia* olvasóinak figyelmét arra, hogy a Boston-i Magyar Tiszteletbeli Konzulátus készséggel áll a helyi magyarok rendelkezésére. Bővebb információhoz a konzulátus tevékenységeiről az alábbi helyeken juthatnak az érdeklődők.

<http://www.net.hu/boston-consul/>
<http://www.net.hu/boston-consul/english/>

KODÁLY KÉRDÉS

Miért nincs érdeklődés a magas színvonalú magyar vonatkozású komolyzenei programok iránt?

Nem az első alkalom, hogy komoly szervezési munka árán sikerül világszínvonalú magyar előadóművészeket Bostonba hozni, s nincs elegendő számú közönség, aki meghallgassa őket.

A művészek hivatalos amerikai fellépésük mellett általában szinte fellépti díj nélkül vagy minimális összegért vállalják, hogy több órán át utaznak azért, hogy a Boston környéken élő magyarok is részesüljenek olyan előadásokban, amiket ők egyébként mondjuk a Carnegie Hall-ban adnak elő. Úgy tűnik, hogy mi itt Massachusetts-ben nem érdemljük meg, hogy, elismert, magas színvonalú művészek miattunk fárasszák magukat.

Legutóbb, október 18-án a világhírű” Kodály Quartet vállalta, hogy a zenekedvelő bostoni magyar közönség előtt fellép. Akik eljöttek (25-30 fő) nem bánták meg a csodálatos előadásra szánt estet.

Bizonyára azok az amerikai vendégek sem, akik hozzájárultak a közönség számának növeléséhez, s ezáltal a terem valamelyesti telítettségéhez. Kérdés azonban, hogy mit gondoltak a művészek, akik teltházassal koncerttermekhez, magas fellépti díjakhoz szoktak, s akik az előadás előtt azért vezettek 5 órát, gyakoroltak egyet, hogy másfél órán át zenéjükkel gyönyörködtessék a közönséget, s hogy a koncert bevételével segítsék az erdélyi árvízkárosultakat.

Nem egy, hanem két lehetőséget szalasztottak el azok, aki nem jöttek el meghallgatni a vonós négyes nagyszerű játékát.

...KODÁLY KÉRDÉS

Nem egy, hanem két lehetőséget szalasztottak el azok, aki nem jöttek el meghallgatni a vonós négyes nagyszerű játékát. Lemaradtak egy nem mindennapi zenei élményről, s nem járultak hozzá az erdélyi árvízkárosultak megsegítésére alapított Transylvanian Flood Relief támogatásához.

Nem kell ahhoz komolyzene rajongónak lenni, s végtelenített pénztárcájú adományozónak sem, hogy értékelni tudjunk egy ilyen lehetőséget, amit a Kodály Quartet bostoni látogatása nyújtott. Miért nem tesszünk hát meg minden tőlünk telhetőt, hogy jelenlétünkkel megtiszteljük, jegyvásárlásunkkal megköszönjük a helyünkbe jövő magyar művészetet, a zenei élménnyel meghálált adakozást?

A koncert eredményeként \$600-al sikerült támogatnunk a Transylvanian Food Relief-et.

ÓPERENCIA - A MASSACHUSETTS-I MAGYAR EGYESÜLET HÍRLEVELE

Szerkesztő: Nyúl Renáta

Email: renata_nyul@yahoo.com

A Massachusetts-i Magyar Egyesület
elérhetősége:

www.bostonhungarians.org

PO Box 61, Belmont, MA 02478

T: 617-964-5424